

El tractament dels auxiliars en el *Diccionari general de la llengua catalana* de Pompeu Fabra

ROSER LLAGOSTERA i XAVIER RULL
Universitat Rovira i Virgili

1. INTRODUCCIÓ

Els diccionaris adreçats al gruix de la població —com el *Diccionari general de la llengua catalana* de Pompeu Fabra— solen recollir els mots del llenguatge general (i algun altre mot propi de camps tècnics o registres informals que, per una raó o altra, és aconsellable que hi figurin). Per tant, és obvi que aquesta mena de diccionaris han de consignar els auxiliars, és a dir, el primer membre d'una perífrasi verbal.

Amb tot, la representació lexicogràfica dels auxiliars presenta dificultats tècniques. Hi ha un primer dilema a resoldre que és determinar la natura de la categoria d'*auxiliar*. Aquesta categoria no ha tingut un tractament homogeni en les gramàtiques. El fet que sovint se'n digui *verb auxiliar* és un recordatori del lligam d'aquesta classe de mots amb els verbs (de fet, històricament ha sigut així: els auxiliars provenen dels verbs) i permet imaginar-se l'auxiliaritat com un ús especial d'alguns verbs. En canvi, l'etiqueta *auxiliar* a seques permet fer veure —com han volgut representar alguns autors— que es tracta d'una classe de paraules específica i diferent, talment com *determinant* o *preposició*.

D'aquí se'n deriven els problemes lexicogràfics. En efecte, per a la tècnica lexicogràfica aquesta dualitat és un maldecap: hom ha de decidir si l'auxiliar ha de tenir entrada pròpia o si ha d'anar dins l'article del verb del qual procedeix. Sigui com vulgui, mentre els gramàtics no facin una definició clara de què és un auxiliar, els lexicògrafs poc poden treballar-hi, ja que, en aquest camp, els segons van a remolc dels primers.¹

1. Val a dir que aquest dilema es dona, en general, en qualsevol altra paraula gramaticalitzada. En efecte, als diccionaris catalans les preposicions *cap* 'vers' i *via* 'a través de, mitjançant' solen aparèi-

Un segon problema és l'etiquetatge gramatical si es consigna l'ús auxiliar dins l'article del verb. Etiquetes com *tr* (transitiu), *intr* (intransitiu) i *pron* (pronominal), aplicades als verbs, gaudeixen d'una llarga tradició en la lexicografia romànica; però aplicades als auxiliars (o dels usos auxiliars dels verbs, si es vol) esdevenen inservibles. Cal dir que, en el cas de la lexicografia catalana, l'aparició del *Gran diccionari 62 de la llengua catalana* d'Edicions 62 (2000) i de la segona edició del *Diccionari de la llengua catalana* de l'Institut d'Estudis Catalans (2007) ja va significar un esforç de sistematització en aquest camp, recorrent a l'etiqueta *aux*, que diccionaris anteriors havien emprat escadusserament i irregularment (vegeu el *Gran diccionari de la llengua catalana* d'Enciclopèdia Catalana, 1998).

Un tercer problema és com s'explicita la informació sintàctica dels auxiliars quan la seva configuració sintàctica supera amb escreix l'etiquetatge gramatical tradicional. Per exemple: com s'indica que *començar* pot dur nexa *a* (o escadusserament *de*) i *per* quan s'usa com a auxiliar (*Veniu, que comença a ploure; Comença per dir la veritat*)?

És evident, doncs, que aquest tema és complicat per a qualsevol lexicògraf. En aquest sentit, és interessant intentar veure com va gestionar Fabra aquest conjunt de mots dins el seu *Diccionari general de la llengua catalana* (1932). A fi d'esbrinar-ho hem triat uns quants auxiliars i hem analitzat els recursos de què va servir-se Fabra a l'hora de consignar-los al diccionari.

2. LA INFORMACIÓ DELS AUXILIARS AL DICCIONARI FABRA

Reportem tot seguit els passatges que, al *Diccionari general de la llengua catalana*, donen informació sobre l'ús com a auxiliar dels verbs *acabar*, *anar*, *arribar*, *començar*, *continuar*, *deixar*, *deure*, *ésser* —per tal com entenem que la veu passiva s'expressa mitjançant una perífrasi verbal—, *estar*, *gosar*, *haver*, *mirar*, *poder*, *soler*, *tenir*, *tornar* i *voler* (en el sentit de futur immediat).²

acabar v. *tr.* i *intr.* Tr. [...] Intr. [...] *Acabar de*, estar a punt de, mancar poc per a. *Encara no hi som, però ja hi acabem d'arribar.* | Però també: haver

xer en entrades diferents dels substantius *cap* 'testa' i *via* 'camí, trajecte', respectivament; però la preposició *vora* 'prop' sol figurar com a accepció dins l'article corresponent al substantiu *vora* 'part extrema d'una superfície'.

2. El mateix Fabra, a la *Gramàtica catalana* de 1956 (publicada per Teide, p. 87-88), reporta una llista d'auxiliars de perífrasis d'infinitiu: «Hi ha certs conjunts formats per un verb seguit d'un infinitiu en els quals aquest fa cos amb el verb principal, conjunts que vénen a ésser com temps perífràstics del verb que està en infinitiu. Això s'esdevé amb els verbs *poder*, *voler*, *gosar*, *deure*, *haver de*, *començar a*, *deixar de* [...]». Sobta que al text fabrià hi surti l'expressió *vénen a ésser* i tot seguit no esmenti *venir* a la llista.

acabat de, haver (fet) adés. *Ara acaben d'arribar i ja són a la sala.* | *Acabat de* (amb un infinitiu), recent (amb el participi corresponent). *Acabat de néixer.* || *No acabar de*, no abastar a. *No acabem de comprendre-ho.* *No acabem d'arribar-hi amb la mà.*

anar v. intr. [...] Amb un infinitiu: *La pedra va anar a rompre un vidre.* | *El cotxe anava a caure* (indicant la imminència de l'acció). [...] | Seguit d'un gerundi, indica la continuïtat d'una acció. *Anar treballant.* *Anar depurant el català.* *El malalt es va posant bé d'un dia a l'altre.*

arribar v. intr. [...] || Fig. Atènyer el fi perseguit. *Arribar a la presidència.* *Arribar a obtenir el que desitgem.* [...] Ascendir una cosa que és susceptible de variació (que creix, puja, etc.) a un cert grau o nivell; tenir extensió, potència, etc., suficients a un cert objecte o fi; durar una cosa que passa, es consumeix, etc., fins a una certa època. *L'aigua arribava fins als balcons de les cases.* *Els diners no ens arribaran per a pagar totes les factures.* *És massa lluny, no ho arribo a veure.* *El malalt no arribarà al dilluns.*

començar v. tr. i intr. Tr. [...] | *Començar per alguna cosa*, fer-la en primer lloc. *Començaren per despullar-lo.* Intr. [...] Davant d'un infinitiu regit per la preposició *a* o *de*: fer el primer acte o la primera part de l'acció indicada per aquell infinitiu. *Començar a fer alguna cosa.* *Començà d'anar d'una banda a l'altra.* *La neu comença a caure.* *Comença a ploure, a nevar.*

continuar v. tr. i intr. Tr. Prosseguir (allò que hom està fent); reprendre (allò que havia estat inacabat). *Continuar la lectura, la tasca, els treballs, els estudis.* *Continuar treballant.* *Encara que li parlessin, ell continuava escrivint.* [...].

deixar v. tr. [...] | *Deixar de fer, de dir, d'estudiar, de treballar.* *No deixar de fer*, fer-ho malgrat qualsevol motiu en contra. *No deixaré de fer-ho per més que t'hi oposis.* *No et pensis per això que ell deixarà de venir.* *Això no deixa de molestar-me.*

deure v. tr. [...] Haver de (fer quelcom) per necessitat física o lògica, per obligació moral; no poder deixar de fer o d'ésser fet quelcom. *L'home deu menjar per viure.* *Un noi deu obeir els seus pares.* *A mi deu atribuir-se tota la culpa.* || Ésser d'inferir (l'ocurrència de quelcom). *Deu haver plogut, perquè tot és mullat.* *Encara no són ací: deuran arribar amb el tren de les deu.* *Seieu: deveu estar cansats.*

ésser v. intr. [...] Verb còpula servint per a afirmar del subjecte que posseïx tal o tal qualitat o atribut. [...] | Amb un participi passat expressa un estat del subjecte o que l'acció del verb recau sobre el subjecte. *Ell és nat de l'agost.* *Son pare és mort.* *Jo seré castigat pel mestre.* *La casa ha estat comprada pels senyors del castell.*

estar v. intr. [...] Trobar-se, mantenir-se, per algun temps en una actitud, estat, condició, fent una cosa; tenir algú accidentalment tal o tal qualitat. *Estar dret, assegut, ajagut.* *Estar de genollons, de bocaterrosa.* *Estar amb la boca oberta.* *Estar llegint.* *Quan hi arribarem, estaran sopant.* *Estar de festa.* *Estar de viatge.* *Estar bo, malalt, refredat* [...].

Estar per, per a denotar que una cosa s'ha deixat de fer, és imminent que s'esdevingui, tenim el propòsit de fer-la. *Vet aquí que la carn encara està per coure.* *El tren encara està per arribar.* *Etic per dir-li-ho.*

gosar v. *intr.* Tenir el coratge suficient (per a fer alguna cosa). *No hi goso anar. No han gosat dir-t'ho.*

haver v. *intr.* i *aux.* Com a auxiliar serveix per a formar els temps dits composts de tots els verbs denotant que l'acte expressat pel verb principal, que està en participi, és completament acomplert o perfet en el moment indicat pel verb auxiliar. *Ja hem après la lliçó. Havia plogut i feia fresca. Quan hauré acabat aquesta feina, en començaré una altra.* || Construït amb la preposició *de* i l'infinitiu d'un verb, denota la necessitat física, moral o lògica que s'acompleixi l'acte expressat per l'infinitiu. *Aquesta branca ha de rompre's per força si no l'apuntales. Hem de sortir a les vuit, abans no es faci fosc. Aquestes dues rectes, essent l'una perpendicular i l'altra obliqua a una mateixa recta, han de trobar-se. [...].*

mirar v. *tr.* i *intr.* *Tr.* [...] | Anar amb compte. *Mira que no t'equivoquis. Mira de no fer-ho mai més. [...].*

poder v. *tr.* Ésser capaç físicament o mentalment, tenir la força, l'habilitat, els mitjans (de fer una cosa); tenir-ne ocasió; tenir-ne el dret, l'autorització, la llibertat. *No puc alçar-lo, aquest pes: no tinc prou força. Vós podeu saltar-lo perfectament, aquest obstacle. Aquesta nit no he pogut dormir. Ací no es pot respirar. No costa sinó vint pessetes: podem molt bé comprar-lo. La porta és oberta: ara pots entrar-hi. No podíem sortir: ens ho havien privat. D'això, en puc disposar com vulgui: m'ho han donat. | No poder sinó, menys de, haver forçosament de. La sala no pot contenir sinó vint persones. Aquesta casa no pot valer cinquanta mil pessetes. | Ésser possible que sigui o s'esdeingui alguna cosa. Demà podria ésser que plugués, pot molt ben ploure.*

soler v. *intr.* Acostumar; ésser freqüent. *Solc anar-hi cada dia. Als vespres sol fer fred.*

tenir v. *tr.* [...] Ésser tingut de, estar obligat a. *Ell era tingut d'obeir les ordres de X.*

tornar v. *intr.* i *tr.* [...] *Intr.* Fer de nou, esdevenir-se de nou, alguna cosa. *Això, no tornis a dir-ho, a fer-ho. Ja torna a ploure, a tronar. Ja li ha tornat la febre. Si no te'n recordes, t'ho tornaré a contar. ¿Quant dius que val? ja veuràs: tornem-ho a comptar. El metge tornarà (a venir) aquest vespre. ¿Quan hi tornarem (a anar)? Una avinentesa com aquesta ja no tornarà mai més.*

voler v. *tr.* [...] Ésser imminent (l'ocurrència d'alguna cosa). *Vol ploure. Aquesta borla vol caure, sembla.*

3. L'ETIQUETATGE EMPRAT PER FABRA EN ELS AUXILIARS

Quant a l'etiquetatge, en el diccionari de Fabra hi trobem:

— No fa servir l'etiqueta *aux* (excepte a *haver*, on sí que l'empra). En general usa les etiquetes *tr* i *intr*. Això fa pensar que la categoria auxiliar no era percebuda per Fabra com a tal, almenys amb la claredat amb què molts autors posteriors la defineixen.

— Si entrem una mica més al detall, observem que s'etiqueten com a intransitius alguns auxiliars que duen nexes. Això podria explicar-se per la presència d'aquest nexes —una preposició—, que pot ser considerada un cas d'intransitivitat (*Ara acaben d'arribar; És massa lluny, no ho arribo a veure; Comença a ploure; Hem de sortir a les vuit, abans no es faci fosc; Això, no tornis a dir-ho, a fer-ho*). Fixem-nos, alhora, que *deure*, *poder* i *voler* no duen nexes quan funcionen com a auxiliars (*Un noi deu obeir els seus pares; Deu haver plogut, perquè tot és mullat; No podíem sortir; Aquesta borla vol caure, sembla*) i s'etiqueten com a transitius. Tanmateix, també observem que els verbs *deixar* (en la perífrasi [*deixar* + *de* + infinitiu]), *començar* (en la perífrasi [*començar* + *per* + infinitiu]) i *mirar* (en la perífrasi [*mirar* + *de* + infinitiu]) són etiquetats com a transitius; i *soler* és etiquetat com a intransitiu. Per tant, la raó d'aquest etiquetatge ha de ser una altra. Sembla que, en aquests verbs, Fabra hi posava l'etiquetatge sintàctic de l'ús més corrent; i, més avall, en consignar l'ús com a auxiliar, no hi posava cap etiqueta sintàctica específica. Així, si *deixar*, *començar* i *mirar* són transitius en el seu ús ple (*Deixa això aquí; Comenceu la feina; Mirar un paisatge*), així es consignen al diccionari; i, en l'accepció de l'ús auxiliar (encara que sigui amb un nexes: *Deixa de molestar-me; Comenceu per dir la veritat!; Mira de no prendre mal*), no hi ha cap etiqueta específica diferent de la de l'ús general.

— El mateix passa en perífrasis de participi i gerundi. En el cas de *ser* per a la veu passiva, també hi trobem l'etiquetatge d'intransitiu, segurament perquè *ser* Fabra el considera com a tal en altres usos. Quant a les perífrasis de gerundi (*anar*, *continuar* i *estar*), hi trobem l'etiquetatge d'intransitiu a *anar* i *estar*, i l'etiquetatge de transitiu a *continuar*. Altra volta hi consten els règims habituals d'aquests verbs (*Anam a casa; Estem en un lloc tranquil* (tots dos intransitius); *Continua la festa!* (transitiu)). Aquesta idea es desprèn del fet que, en *continuar* i *estar*, Fabra fins i tot barreja els exemples com a auxiliar amb exemples amb altres complements.

4. INDICACIÓ DE LA PRESENCIA DE NEXE

Les perífrasis d'infinitiu poden dur nexes (*Deuen ser molts* no en porta; *Comença a ploure* sí). Els diccionaris han de donar informació sobre aquesta mena de fenòmens sintàctics, i és preferible que ho facin sistemàticament. Fabra, en aquest punt, no va trobar un mecanisme sistemàtic, i hi trobem diverses fórmules; en concret:

— Consignar l'estructura infinitiu + preposició en una mena de subentrada (en cursiva). És el que fa a *acabar de*, *estar per* (en els seus diversos sentits) i *ésser tingut de*.

— Indicar, dins la definició (generalment anteposant-ho a la definició), quin nexa hi va. És el que fa a *haver*, on, dins la definició, hi llegim: «Construït amb la preposició *de* i l'infinitiu d'un verb, denota [...]»; o a *començar*, on, dins la definició, hi llegim: «Davant d'un infinitiu regit per la preposició *a* o *de*: [...]».

— No indicar res i confiar-ho tot als exemples. És el que fa a *tornar*, *arribar*, *anar* i d'altres.

5. DISCRIMINACIÓ DE SIGNIFICATS D'UNA MATEIXA PERÍFRASI

Una mateixa perífrasi verbal pot tenir més d'un significat. A tall de mostra, [*haver* + *de* + infinitiu] expressa no tan sols obligació (*Has de venir amb mi; Heu de participar-hi*), sinó també alta probabilitat (*Ha de ser ell, qui truca: no esperem ningú més; Mireu, quines nuvolades: ha de ploure*).³ El repte del lexicògraf és representar adequadament aquest eixamplament semàntic que s'observa a les perífrasis, i fer-ho —en la mesura que sigui possible— sistemàticament.

En aquest camp Fabra tampoc va saber trobar un mecanisme únic. Efectivament, als verbs *deure* i *poder* consigna en accepcions diferents els dos significats de cada verb ('obligació' i 'suposició', en el primer cas, i 'capacitat' i 'probabilitat', en el segon cas).⁴ Passa si fa no fa el mateix en *acabar*, amb els diversos sentits de la construcció [*acabar* + *de* + infinitiu], per bé que el tractament que hi fa no es pot considerar sistemàtic si ho comparem amb *deure* i *poder*. En canvi, a la construcció [*estar* + *per* + infinitiu] posa, en una sola definició, els tres significats que pot adoptar la construcció esmentada (amb un exemple per a cada sentit): manca de realització de l'acció (*Vet aquí que la carn encara està per coure*), imminència (*El tren encara està per arribar*) i intenció (*Estic per dir-li-ho*).

El verb *anar* és un cas a banda. Fabra consigna la construcció amb infinitiu com a mera estructura oracional, on *anar* expressa una idea de desplaçament (*La pedra va anar a rompre un vidre*), que és el significat d'aquest mot quan funciona com a verb ple. Però tot seguit, només separat per una plecra (|), hi posa un exemple de l'ús perifràstic (*El cotxe anava a caure*), amb la definició posposada i entre parèntesis («indicant la imminència de l'acció»). Sembla que Fabra volia consignar plegades les construccions amb infinitiu ([*anar* + *a* + infinitiu]), tant la que

3. De fet, aquest mecanisme és el que ha permès que [*deure* + infinitiu] expressi dues coses, obligació —el significat primigeni— i probabilitat —el significat evolucionat. Es pot deduir que les expressions d'obligació també permeten expressar alta probabilitat.

4. Sent molt primmirats, encara es podria discutir si no caldria separar els diversos subentits a l'entorn de la capacitat, atès que pot ser de tipus legal (*Per aquesta carretera hom pot córrer a 100 km/h*) o purament física (*No puc arribar a dalt de tot; em pots ajudar, tu que ets alt?*).

expressa un sentit de desplaçament —per tant, proper al sentit ple— com la perífrasi verbal. El resultat, però, és irregular, com es pot comprovar (fa estrany veure una definició després de l'exemple).⁵

6. AGRUPAMENT D'EXEMPLES

Fabra recull els usos auxiliars de *tornar* i *estar*, però a diferència d'altres casos (per exemple, *haver*, on l'ús auxiliar és explicat a la definició), l'ús auxiliar només es veu en els exemples. En el cas del verb *estar*, la definició és genèrica («Trobar-se, mantenir-se, per algun temps en una actitud, estat, condició, fent una cosa; tenir algú accidentalment tal o tal qualitat») i tot seguit hi ha diversos exemples (*Estar dret, assegut, ajagut; Estar de genollons, de bocaterrosa; Estar amb la boca oberta; Estar de festa; Estar de viatge; Estar bo, malalt, refredat;* etc.) enmig dels quals hi apareixen casos que poden considerar-se de perífrasis verbals (*Estar llegint; Quan hi arribarem, estaran sopant*). El mateix passa a *arribar* i *continuar*. En el cas de *tornar*, la tècnica és la mateixa: després d'una definició genèrica que evoca la idea de 'fer una cosa de nou' i que val tant per a l'ús no perifràstic com per a l'ús perifràstic («Fer de nou, esdevenir-se de nou, alguna cosa»), hi ha tot d'exemples que es poden considerar de perífrasis verbals (*Això, no tornis a dir-ho, a fer-ho; Ja torna a ploure, a tronar; Si no te'n recordes, t'ho tornaré a contar; Tornem-ho a comptar*) però, entremig, exemples que, en principi, no ho són pas (*Ja li ha tornat la febre; Una avinentesa com aquesta ja no tornarà mai més*). Fins i tot Fabra posa altres exemples que podrien considerar-se un ús auxiliar, però en què l'infinitiu va entre parèntesis; això passa quan el verb que acompanya *tornar* és de moviment, *anar* i *venir*: *El metge tornarà (a venir) aquest vespre; ¿Quan hi tornarem (a anar)?* En aquest sentit, en exemples com *Ja li ha tornat la febre* o *Una avinentesa com aquesta ja no tornarà mai més* podríem pensar que hi ha elidit el verb de moviment (*Ja li ha tornat (a venir) la febre* o *Una avinentesa com aquesta ja no tornarà mai més (a venir, a arribar)*). Sigui com vulgui, Fabra potser no veia *tornar* com un auxiliar (la construcció perifràstica amb *tornar* no figura a la llista de perífrasis d'infinitiu de la gramàtica del 1956).⁶

5. Es podria arribar a considerar *anar a rompre* un cas de verb seriat, similar a *anar a parar, anar a petar, anar a raure, venir a parar, venir a petar*, etc., on el segon verb complementa el significat del primer (és a dir: s'hi expressa 'desplaçament' + 'arribada').

6. Vegeu la nota 2.

7. DOS CASOS COMPLEXOS

Fem esment, finalment, de dos casos complexos. El primer afecta els verbs *soler*, *gosar* i *tornar*, que tenen nexa optatiu. En concret, en algunes zones del Camp de Tarragona i espais propers es pot sentir *Això sol a passar* i *No goso a dir-ho*, mentre que en altres indrets es diu *Sol passar* i *No goso dir-ho*; i a les Illes i a la Catalunya Central es pot sentir *No tornis fer-ho*, mentre que en altres indrets es diu *No tornis a fer-ho*. Fabra no diu res d'aquesta optativitat (els dos exemples de *soler* són sense nexa; *gosar* només hi apareix consignat sense possibilitat de nexa, i *tornar* només hi apareix consignat amb nexa). Com a mínim fa estrany que no recollís l'optativitat del nexa a *tornar*, ja que els usos amb nexa i sense apareixen tant a la llengua del segle xx com a la llengua medieval.

El segon cas complex és [*tenir + de + infinitiu*]. És una perífrasi d'obligació que Fabra recull a la seva gramàtica pòstuma com a no aconsellable.⁷ Al *Diccionari general* no hi apareix consignada. Podríem considerar que aquest fet consona amb la instrucció exposada a la gramàtica: si es desaconsella una determinada construcció és esperable que no figuri en un diccionari general. Ara bé: al diccionari sí que hi ha l'estructura fixada *ésser tingut de*, una construcció freqüent en textos medievals i amb vacil·lació quant al règim en la llengua antiga.⁸

8. CONCLUSIONS

La primera conclusió és que Fabra refusa usar una etiqueta *aux* (només la veiem en *haver*). Per tant, només hi apareixen les etiquetes corrents *tr* i *intr*, que són les que ell mateix ha consignat a l'inici de l'article (o de l'accepció) en els usos generals dels verbs afectats.

La segona conclusió és que la indicació del nexa tampoc segueix un patró fix. Generalment Fabra es recolza en els exemples, però en alguna ocasió el consigna a la definició, com un contorn.

En definitiva, es pot afirmar que Fabra no tenia clar quin mètode havia d'emprar a l'hora de consignar els verbs auxiliars al diccionari.

7. *Gramàtica catalana* de 1956 (publicada per Teide, p. 88). Hi diu que «No és recomanable la substitució de *haver de* per *tenir de*; la de *haver de* per *tenir que* és del tot inadmissible».

8. Exemples del *Diccionari català-valencià-balear* (entrada *tenir*, accepció 4): *Digues-me... si'l ballester és tengut de dar-li alguna cosa* (Llull); *Cascun any cascú sia tengut de confessar e combregar* (Eiximenis); *Tot hom és tengut de loar a Déu* (Jahuda); *Tot hom és tengut que crea aquests 14 articles de la fe* (Llull); *No era tengut que'n degués respondre* (Jaume I); *Sien tenguts dir per ànima del dit defunt X pater nostres* (any 1298); *No és hom tengut creure que axí sia* (Metge); *La muller és tenguda d'ell a seguir* (segle xv).

Vista la mecànica utilitzada per Fabra, sembla aconsellable recórrer a una tècnica lexicogràfica específica per als usos auxiliars, diferent de l'etiquetatge sintàctic tradicional (transitiu *versus* intransitiu), fet que en facilitaria la sistematització (via encetada a la segona edició del *Diccionari de la llengua catalana* de l'Institut d'Estudis Catalans).

REFERÈNCIES BIBLIOGRÀFIQUES

- ALCOVER, Antoni M.; MOLL, Francesc de B. (1926-1962). *Diccionari català-valencià-balear*. Palma: Moll. 10 v.
- FABRA, Pompeu (1932). *Diccionari general de la llengua catalana*. Barcelona: Edhasa.
- (1956). *Gramàtica catalana*. Barcelona: Teide.
- Gran diccionari 62 de la llengua catalana* (2000). Barcelona: Edicions 62.
- Gran diccionari de la llengua catalana* (1998). Barcelona: Enciclopèdia Catalana.
- INSTITUT D'ESTUDIS CATALANS (2007). *Diccionari de la llengua catalana*. 2a ed. Barcelona: Edicions 62; Enciclopèdia Catalana.